RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.844 van 30 juni 1998
in de zaak A. 47.197/IX-1111.

In zake : 1. Jozef VAN HOOF,
2. Frans WUYTS,
3. Alfons VANDE GAER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat Th. HOSCHET,
kantoor houdende te LEUVEN,
Sint-Maartenstraat 53

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van BRABANT, thans de bestendige deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT.

tussenkomende partij :

Stefaan VERHAEGHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Th. HOSCHET,
kantoor houdende te LEUVEN,
Sint-Maartenstraat 53.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 1 juni 1992 namens Jozef VAN HOOF, Frans WUYTS en Alfons VANDE GAER, onderscheidenlijk voorzitter, secretaris en ontvanger van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Leuven, ingediend werd door hun raadsman Th. HOSCHET, advocaat te Leuven, om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant van 2 april 1992 waarbij de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van Leuven van 3 januari 1992 wordt vernietigd, die de machtiging aan de voorzitter, de secretaris en de ontvanger van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Leuven tot gebruik van het eigen autovoertuig voor dienstaangelegenheden voor het dienstjaar 1992 hernieuwt;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 20 november 1992 van Stefaan VERHAEGHE, die als nieuwe ontvanger van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn sedert 1 juli 1992 optreedt samen met de eerste twee verzoekers;

Gelet op de beschikking van 3 december 1992 die de tussenkomst van Stefaan VERHAEGHE toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van de tussenkomende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur A. VANDENDRIESSCHE;

Gelet op de beschikking van 7 november 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekers;

Gelet op de beschikking van 28 april 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juni 1998;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. NYS, die loco Advocaat Th. HOSCHET verschijnt voor verzoekers en voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 3 januari 1992 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Leuven, met verwijzing naar circulaires van de provinciegouverneur en van de Minister van Binnenlandse Zaken uit 1972, naar het koninklijk besluit van 29 december 1965 houdende algemene regeling inzake reiskosten en naar de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 14 juli 1977 houdende algemene regeling inzake vergoeding van de reiskosten voor dienstreizen en dienstverplaatsingen met het eigen autovoertuig en onder de overweging dat "deze machtiging ieder jaar moet hernieuwd worden", voor het dienstjaar 1992 aan de voorzitter, de secretaris en de ontvanger van het O.C.M.W. machtiging te verlenen om voor dienstaangelegenheden hun eigen voertuig te gebruiken. Voor verplaatsingen op het grondgebied van de stad Leuven wordt een forfaitaire som bepaald op basis van 4.000 km per jaar; voor reiskosten buiten het grondgebied van de stad worden de "werkelijk gereden aantal kilometers" vergoed met een maximum van 3.000 km op basis van een maandelijks voor te leggen staat.

1.2. Op 30 januari 1992 beslist het college van burgemeester en schepenen van Leuven de beslissing van 3 januari 1992 op grond van artikel 111, § 2, van de organieke O.C.M.W.-wet te schorsen, omdat voor de leden van het schepencollege de regel geldt dat geen vergoeding voor verplaatsingskosten op het grondgebied van de stad wordt uitbetaald, omdat de stad geen forfaitair

vergoedingsstelsel kent voor mandatarissen en ambtenaren, omdat de omzendbrief van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden van 7 januari 1992 over de reisvergoedingen wijst op mogelijke misbruiken met de forfaitair toegekende vergoedingen, omdat de beslissing de redelijkheid van de maatregel niet verantwoordt en omdat de financiële belangen van de stad, die het deficiet op de O.C.M.W.-begroting moet opvangen, door de maatregel, die betrekking heeft op de niet-verplichte uitgaven, worden geschaad.

1.3. Op 20 februari 1992 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn zijn beslissing van 3 januari 1992 te handhaven, op grond van de considerans : "dat vele belangrijke gemeenten en O.C.M.W.'s in ons land een dienstwagen met chauffeur ter beschikking hebben", dat in 1973 werd geoordeeld (hetgeen nu nog altijd geldt) dat het gebruik van de eigen wagen door de voorzitter en de titularissen van de twee wettelijke graden een "goedkopere formule" was en dat deze regeling "bijna twintig jaar" is gevolgd, dat de omzendbrief van de gemeenschapsminister van 7 januari 1992 een jaarlijks forfaitair systeem toelaat "indien de kilometers worden gereden, wat in het O.C.M.W. Leuven het geval is", dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn autonoom beslist over een terugbetaling van gemaakte kosten en dat de gelijkheid van statuut tussen gemeente- en O.C.M.W.-personeel daarop dus niet van toepassing is, dat het tekort van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn voortspruit uit onder meer een "omvangrijke maatschappelijke dienstverlening", terwijl de aan de orde gestelde regeling een bedrag van in totaal ± 100.000 fr. bedraagt en dat het "O.C.M.W. als goedkopere formule blijft opteren voor het gebruik van het eigen voertuig en hierdoor de financiële belangen van de stad worden gebaat in plaats van geschaad", waardoor "de enig mogelijke motivering tot schorsing vervalt".

1.4. Op 2 april 1992 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant op grond van artikel 111 van de organieke O.C.M.W.-wet het thans bestreden besluit waarin wordt verwezen naar de schorsingsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen en de handhavingsbeslissing, en wordt overwogen "dat de Raad voor maatschappelijk welzijn van Leuven door het nemen van bovenvermelde beslissing dd. 3 januari 1992 op onredelijke wijze de gemeentefinanciën bezwaart";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel stellen dat in het bestreden besluit de "motiveringsplicht van bestuurshandelingen..., zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (artikelen 2 en 3), in werking getreden op 1 januari 1992", en de motiveringsverplichting die aan de toezichthoudende overheid door artikel 111, § 2, van de wet van 8 juli 1976 is opgelegd, geschonden zijn, meer bepaald omdat de motivering op een loutere stijlformule steunt, waar ze bestaat in "een loutere verwijzing... naar de slechte financiële situatie van de gemeente om in naam van het algemeen belang een uitgave te weigeren";

2.1.2. Overwegende dat verzoekers in een tweede middel inroepen dat het bestreden besluit steunt op een onjuist motief omdat de stelling dat de gemeentefinanciën onredelijk worden bezwaard "kennelijk onjuist" is, daar het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn voor de goedkoopste oplossing heeft gekozen, omdat de op het spel staande bedragen van "geringe hoegrootheid" zijn zodat het uitgesloten is dat de financiële belangen van de stad door de beslissing zijn geschaad, omdat het niet gaat om een "vergoeding", maar om terugbetaling van

reëel gemaakte kosten die toch zullen moeten worden vergoed (artikel 38, vierde lid, van de O.C.M.W.-wet) en omdat de reglementering voorschrijft dat sommige personeelsleden kunnen worden gemachtigd gebruik te maken van een persoonlijk vervoermiddel en dat de kilometervergoeding onder bepaalde voorwaarden mag worden vervangen door een forfaitaire vergoeding;

2.1.3. Overwegende dat zowel luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, als met de toepassing van artikel 111, § 2, van de organieke O.C.M.W.-wet, een beslissing als de onderhavige -een beslissing van de toezichthoudende overheid waarbij een beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn wordt vernietigd-, gemotiveerd moet zijn, dat wil zeggen dat uitdrukkelijk in het besluit zelf moet worden aangegeven waarom zij wordt genomen; dat meer bepaald gelet op de specifieke en beperkte bevoegdheid, die aan de toezichthoudende overheid in het genoemde artikel 111, § 2, wordt gegeven -schorsing en vernietiging van elke beslissing die "de financiële belangen van de gemeente schaadt"-, uitdrukkelijk moet worden aangegeven in welk opzicht de financiële belangen van de gemeente worden geschaad;

2.1.4. Overwegende dat het bestreden besluit als enig motief vermeldt dat de raadsbeslissing van 3 januari 1992 "op onredelijke wijze de gemeentefinanciën bezwaart"; dat die redengeving niet meer is dan een niet te controleren gemeenplaats, die op twee punten volledige onduidelijkheid laat bestaan; dat in de eerste plaats te dezen de toezichthoudende overheid rekening moet houden met de redenen die het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot de beslissing hebben gebracht; dat in dit geval het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn stelt dat de gevolgde handelwijze goedkoper uitvalt dan de aanschaf van een dienst-

wagen; dat dan ook moest worden onderzocht of het betalen van een vergoeding, weze het zelfs gedeeltelijk forfaitair, duurder en te duur uitvalt; dat voorts ten aanzien van het oordeel dat de financiën "op onredelijke wijze" worden bezwaard, geen enkel woord uitleg verschaft wordt;

2.1.5. Overwegende dat de in de memorie van antwoord aangebrachte uitleg luidens welke de beslissing eigenlijk steunt op het verzet tegen de forfaitaire aard van de vergoeding voor de verplaatsing binnen de stadsgrenzen, gelet op de verplichting om de motieven in de beslissing zelf neer te schrijven, als een post factum naar voren gebracht motief is dat de gebrekkige motivering niet kan goedmaken;

2.1.6.1. Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte verwijst naar de motivering die het college van burgemeester en schepenen heeft neergeschreven in de schorsingsbeslissing in de toezichtsprocedure;

2.1.6.2. Overwegende dat de raad voor maatschappelijk welzijn de door het college van burgemeester en schepenen geschorste beslissing heeft gehandhaafd op grond van een uitvoerige motivering - waarin precies als nieuw element de afweging werd gemaakt tussen de aankoop van een dienstwagen en de vergoeding voor het gebruik van de persoonlijke wagen - waarop, de verplichting tot motivering indachtig, met de bestreden vernietigingsbeslissing een antwoord mocht worden verwacht;

2.1.7.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord zich vooral verzet tegen de forfaitaire aard van een gedeelte van de toegekende vergoeding;

2.1.7.2. Overwegende dat zij echter ook daar in gebreke blijft aan te tonen dat de forfaitaire vergoe-

dingen hoe dan ook verboden zijn en dat het in concreto in aanmerking genomen forfait de normen van het toelaatbare overschrijdt, of dat het forfait de werkelijke verplaatsingen zou overschrijden; dat daarenboven, indien alleen het forfaitair karakter van de vergoeding haar ontoelaatbaar voorkwam, het een vraag blijft waarom dan de andere bepaling over de vergoeding per bewezen verplaatsing, die duidelijk afsplitsbaar is van de eerste, zo nodig mee diende te vervallen;

2.1.8. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het bestreden besluit niet naar behoren is gemotiveerd en de beide middelen gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant van 2 april 1992 waarbij de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van Leuven van 3 januari 1992 wordt vernietigd, die de machtiging aan de voorzitter, de secretaris en de ontvanger van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Leuven tot gebruik van het eigen autovoertuig voor dienstaangelegenheden voor het dienstjaar 1992 hernieuwt.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op twaalfduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig juni 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **G. BAETEMAN.**